

עולה חדש:

"למה באת?!"

אחר נסיעה של 12 יום בימי-החור, דרך איסטנבול, איזמיר וביירות, הגיע ברל לחוף הארץ וירד ביפו.

את פניו קידמו ההמולה והמהומה הרגילים של עיריהנמל: ערבים בסירותיהם משליכים את העולה ואת צרורותיו לסירה ומעלים אותו לחוף, בטרם נתן דעתו על המתרחש; בליל של לשונות - ערבית, יידיש ורוסית; צבעים חרשים, ריחות חרי שים וחומו הלוהט של יום אלול.

אל הרגשת הזרות בעולם החדש נצטרפה חוויית הפגישה עם ה"גואשים": יפו היתה לא רק נמל המקבל את פני העולים, אלא גם נמל שדרכו עוברים היורדים. ואלה - מיספרם היה רב ביותר, תיאר זאת ברנר: "רבים שבעתים השבים מן הבאים... ארץ ישראל, להוותנו, היא ארץ של תיירים גם כשביל אחינו. באים לראות - וי שבים..."

לכן לא יפלא, שברדתם לחוף פגשו העולים ביורדים רבים. כבר בהיותו על האוניה קידמו את פני ברל אנשים, שעלו על הספינה לפגוש את הבאים, ושאלוהו: "למה באת?" ומיד הפליגו בהסברים ובי סיפורים, שנועדו להוכיח את הבאים על טיפשותם. אומנם כבר באודיטה פגש ברל ביורדים, המוציאים את דיבת הארץ רעה, אולם הפגישה עימם בחופה של יפו הייתה אותו בהלם.

לאחר שנים תיאר ברל את המחזה: "אופי זה של שימחה לאדי, של הנאה מכישלון, של זילזול בארץ-ישראל, של ליגלוג על התמימים הללו - אינני יודע אם ראיתי בחיי בארץ דבר יותר מועז ומחריד מהדבר הזה..."

ברל לא ראה עצמו ציוני בעת עלייתו. אך תגובתו על המגע הממשי עם הארץ היתה תגובה מיסטית, "ברגע עלייתי אל החוף היה זה בשבילי ברור, שזה חוף אחרון. כל מה שהיה קודם נגמר אצלי... ידעתי שחוף אחר לא יהיה לי."

בצבא: מדים

כמו תחפושת

שבועות הראשונים בגדוד * היי טיבו עם ברל: חששותיו מפני כישלון בהסתגלות לחיי הצבא, שהיו מהגורמים שהרתיעוהו בשעתו מלתת ידו לתנועת ההתנדבות, נתגלה שהיו מופרזים. אומנם הוא היה רחוק מלהיות חייל דרוגמה: קטן קומה וצנום, גולגלתו מגולחת וקונו נפל קורבן למשמעת הצבאית. נראה היה מוזר ושלא במקומו במדים הבריטיים, המסודרים על פי כל כללי הטכס הצבאי.

בכלל יש בהן, בתמונות ישנות, כדי לעורר גיחוך: האופנה שחלפה מן העולם והעמידה המלאכותית מול נצח הצלולואיד תורמים את חלקם לו. אולם תמונתו של ברל מהגדודים עולה בדרותה על האחרות. (אליהו) גולומב ו(דויד) בן-גוריון גם הם קטני-קומה היו, ועם זאת נראו המדים טבעיים עליהם. על ברל נראו כמו תחפורי שות.

לא, ברל לא היה חייל מצטיין. את אמנות-המילחמה, כמו מיומנויות טכניות, לא רכש אלא למחצה ובעמל רב. תיירה מזו, דומה ששאלת הצלחתו באימונים חדלה להטרידו מייד עם בואו לגדוד, והלבטים שליווהו בבסיסותיו להסתגל לעמל-כפיים לא חזרו על עצמם הפעם... וכך נמנע ממנו שברון-הלב בשל חוסר-כישורונו בי אימונים והעדר התושיה הפיסית האופייני לו.

סיפרו שחייל יהודי מאנגליה, מפשוטי העם, אמר לו פעם (ביידיש): "בן-אדם אתה - הלוואי עלי; חייל אתה - הלוואי עליך!"

אהובתו חתתה ומתה בהיו תה כת 30. ברל זכר וזכרה גילו שזב זה את זה וחי כבעק ואשה זכר דבר, מבלי שי נישאו. אך אשה אחרת חדר רה לחייו. על מחדלי השואה ועד השחיתות במיפעלי הי הסתדרות ועוד גיוויים על חייו ואהבתו של ברל - כפרק הבא.

• כמתנדב לגדודים העבריים הוצב בגדוד ה-40 של הוד מלכותו ג'ורג' החמישי.

אליפות העולם בגלשני-רוח נערכה

בישראל - אך היא לא בלטה בהישגיה

להפסיד - אבל בניין!

ר לב ימה של נהריה הוזנקו 300 גול- שים למסלול שאורכו 15 קילומטר. אחרי שישה מיקצים יוכרו שמו של המארץ שר, שהיה אלוף העולם לשנה זו.

"כל ספינות המפעלים חייבות לפנות את המסלול," נשמע קולו הרם של יו"ר האיגוד הישראלי לשיט, שימשון בובר. כדי לראות את הגולשים המתחרים, נכנסים האוהדים ללב הים בכל כלי שיט מצוי, כל סירה מנסה להתקרב ומפריעה בכך לגולשים, הזקוקים לשטח תימרון רחב, להתקדם במסלול קשה, המושפע מורמי ים ורוחות משתנות.

הארוע מתחיל ברגע ששימשון בובר מגיע לחוף. סירת-גומי מעבירה אותו עם עוזריו לסירת-השיפוט של בלב הים, מרחק כמה קילומטרים מהחוף. שעתים לפני אות-הזינוק, קובע בובר את מיקום המצופים שעל הגולשים להי קיף (מסלול שאורכו 15 ק"מ). בובר מודד ובודק את כיוון הרוח וכשהיא משתנה, משנים נעריו את מיקום המצופים עד לי רגע הזינוק. כשהכל מתנהל כשורה, בובר מפסוט ושואג לעבר הים, "הם לא יוציאו

אותנו מהביטחון-העצמי שלנו, כשהכל מתבלגן אנחנו מאלתרים, הערלים לא יודעים לעשות זאת," לכל אחד שנמצא על סירת השיפוט יש תפקיד, כולם נשי מעים לבובר.

דורית ולפוביץ על סירת השיפוט טר בעת בערימה של טפסים, תפקיד לרשום כל גולש שהגיע לסיום. דורית היא רק בת 18, לפני שנתיים נדבו אותה לשמש מזכירת-האיגוד. מגיל שש היא על חוף-הים. בחוף מצאה את סבא לוטה גולשטין, שהעלה אותה לסירת הליזר וה"420" שלו וגם היום, בגיל 83, ממשיך הסבא המאומץ שלה בחוף-נהריה להפליג על החאסקה. בחוף הכירה את החבר הראשון שלה, שנמנה עם חבורת השייטים ומאו היא הקמיע שלהם. את כל התפקידים מטילים עליה, מהדאגה לעיפרון ולתאום הארועים ועד לחיובים. "בסוף תמיד צועקים עלי, ואני בוכה. אבל הים הזה משכר ואני אהבת את כולם."

"בכחנית-הבגרות באנגלית התכוננתי לדבר על התחביבים שלי ולמרות שנשאלתי מה עושה אבי, מצאתי עצמי מדברת על

האלוף

קארל מסמר משוביץ הוא ספורטאי המתאמן להנחתו גם על גלשני-קפיצות. בבוקר מתחיל עם החתיכות ובערב הולך לישון.

השייט והבוחנת לא הצליחה להפסיק אר-תי."

השייטים הישראליים נפגשים בכל שבת. במיפגשים בנהריה מתאחסנים אצל דורית ובמיפגשים בתל-אביב דואגים לקחת אר-תה ולהלין אותה בבתיים, היא שייכת לכל ארוע.

ספורט לעשירים

ר עז מיפעל טקסטיל ייצר ב-1969 את הגלשן הראשון. בארה"ב הוא לא נקלט בעוד שבאירופה הספורט התחיל לפרוח. הוקמו שם עשרות מיפעלים ליי-צור גלשנים, כשכל אחד משפר את הי דגם. מ-1972 מייצרים בארץ גלשנים לי-חובבים באיכות טובה ובחצי המחיר מגלי-שני אירופה. כל חובב יכול להעמיס את הגלשן על גג מכוניתו והצעירים גוררים לעניין את הוריהם. חוף-הים הארוך בי ארצנו פתוח כל ימות השנה לגלישה. ישראל זכתה במוניטין עולמי, אחרי שישראלים תפסו מקומות ראשונים באלי-פויות עולם בסירות מדגמים 420, 470 וההולנדי המעופף.

קארל מסמר משוביץ, אלוף העולם שר הגיע לתחרות בנהריה, נושא את הסימון - 1 על מיפרש הגלשן שלו. הוא מהנדס כימיה במקצועו אולם חברת מסמר, המ-ייצרת את הגלשן שלו, מעסיקה אותו כדי שיחאמן על הגלשן שלה וכדי שיזכה באליפות העולם.

כל יצרן גלשנים מייצר גלשנים משופ-רים במיוחד בשביל אלופים. זכיה של גולש במקום ראשון, מעלה מיד את מכי-רת הגלשן מאותו סוג. חוף נהריה מלא בסוכני חברות, שמלווים את המתחרים שלהם ודואגים לכל ציודם. כדי שהם יצאו לכל מיקצה תחרותי עם ציוד באי-כות מקסימאלית, הם מספקים למתחרים גלשנים חרשים חינם.

אצל הישראלים המצב שונה. אבי קלפ-פר רכש ב-120 אלף לירות גלשני-רוח מתוצרת חברת וין האוסטרית. זהו דגם שנמכר רק לאלופים ואבי לא נמנה לצעור,

החתיכה הנופלת יחד, אולם קישטה את החוף להנאתם על כל משתתפי התחרות והגברים בחוף, גלשנית מצרפת, שהשתתפה אף היא בתחרות הגלשנים, לא הגיעה להישגים מרשימים במ-יחד, אולם קישטה את החוף להנאתם על כל משתתפי התחרות והגברים בחוף.